

Arrest

nr. 180 374 van 6 januari 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij besluit van 9 augustus 1996 wordt de verzoekende partij door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van het tijdsverloop in haar asielprocedure.

1.2. Op 14 juli 2000 wordt de verzoekende partij door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

1.3. Op 9 februari 2009 dient de verzoekende partij in België een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19).

1.4. Op 25 mei 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.5. Op 15 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afneming van de verblijfsvergunning genomen wegens een manifeste administratieve vergissing.

1.6. Bij besluit van 22 december 2011 wordt de Nederlandse verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de verzoekende partij ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008.

1.7. Op 30 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 16 januari 2013 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor diefstal met geweld of bedreiging en bendevoering.

1.9. Op 12 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.10. Op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arresten nrs. 141 143 en 141 144 verwerpt de Raad de beroepen vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 12 december 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.13. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert in zijn aanvraag 9bis dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling genoten zou hebben van de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als

een buitengewone omstandigheid. Navraag bij de Nederlandse verbindingsambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België heeft aangetoond dat betrokkene in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van tijdsverloop in de asielpcedure welke later is omgezet naar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nadat bekend is geworden dat betrokken vreemdeling sedert 2008 in België, Antwerpen verbleef, is op 10 juni 2011 een voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd uitgebracht. Betrokkene is in de gelegenheid gesteld hierop zijn zienswijze naar voren te brengen. Nu betrokkene van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt binnen de daarvoor gestelde termijn is bij besluit van 22 december 2011 de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008. Betrokken vreemdeling heeft, gelet op het vorengaande, sedert 5 november 2008 geen rechtmatig verblijf meer in Nederland. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft aldus nooit de hoedanigheid als erkend vluchteling genoten en de bewering dat hij aldus geen bescherming meer zou genieten van zijn land van geboorte slaat nergens op. Het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingsambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van oorsprong, dat hij zijn geboorteland verliet op 13-jarige leeftijd en dat hij niet meer zou zijn teruggekeerd. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Bovendien merken wij op dat betrokkene wel al eens is teruggekeerd naar Macedonië. Zo bevat zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië. De bewering dat betrokkene aldus geen banden meer zou hebben met zijn land van oorsprong wordt daarmee ontkracht.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige strafrechtelijke veroordeling zou hebben opgelopen in zijn meer dan 20-jarig verblijf dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien menen wij dat deze opmerking enigszins misplaatst is daar betrokkene op 16.01.2013 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren behalve de voorhechtenis van 28.01.2012 tot 24.09.2012 voor diefstal. De bewering dat hij sindsdien niet meer in aanraking zou zijn gekomen met de gerechtelijke diensten is tevens misplaatst daar de studie van het dossier aantoont dat betrokkene verschillende keren in aanraking kwam met politiediensten waarvoor telkenmale PV's werden opgesteld. Niettegenstaande betrokkene sindsdien niet meer veroordeeld werd dienen wij op te merken dat betrokkene wel degelijk in contact kwam met de politie. Zelfs indien zou blijken dat betrokkene ondertussen geen feiten zou gepleegd hebben, dan nog dienen wij te stellen dat van elke vreemdeling verwacht wordt dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving en dit kan geen zins aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat zijn volledige leven zich hier zou afspelen, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij een heel netwerk van vrienden en kennissen zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zijn CV kan voorleggen en dat hij zou solliciteren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 7 mei 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.14. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot

nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder rolnummer 171 608. Op 2 januari 2017 dient de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij de voormelde vordering tot schorsing, gekend onder rolnummer 171 608, in.

1.15. Op 27 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 2 januari 2017 dient de verzoekende partij tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 27 december 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op 27 december 2016, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 2 januari 2017, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 27 december 2016 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van *in casu* vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder

werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 171 609 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.1.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.1.3. De toepassing van deze voorwaarde

3.1.3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.1.3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werden verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in België.

Deze elementen dienen in zijn geheel te worden beoordeeld.

Ten onrechte hanteert de verwerende partij in de bestreden beslissing de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen. Zo kan geen abstractie worden gemaakt van het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België en Nederland (hij kwam aan in Nederland op 13-jarige leeftijd waarna hij naar België verhuisde in 2008, supra: feitenrelaas) in de beoordeling of er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De beoordeling van de buitengewone omstandigheden vereist een integrale beoordeling.

*De beoordeling van de verwerende partij voldoet in deze zin niet aan de vereisten van artikel 9*bis* Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”*

3.1.3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411;

RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde betreffende het invoeren van aanvaardbare buitengewone omstandigheden, die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde

evenwel dat de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

3.1.3.1.3. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder de hoofding 't.a.v. de ontvankelijkheidsgronden (buitengewone omstandigheden)', na het gegeven van een algemene toelichting bij het begrip 'buitengewone omstandigheden' en een algemene schets van haar feitelijke situatie, zich beriep op volgende buitengewone omstandigheden:

- zij samenwoont met familieleden, met name haar ouders, die als vluchteling erkend zijn in België en een verblijfsrecht van onbepaalde duur genieten
- zij erkend werd als vluchteling in Nederland
- zij sinds 2008 in België woont en er ingeschreven werd met de Nederlandse nationaliteit en daarom een E-kaart kreeg, doch op 15 april 2011 deze verblijfsvergunning werd afgenomen op grond van een manifeste administratieve vergissing
- het gegeven dat haar leven zich thans volledig in België afspeelt, zij perfect Nederlands spreekt en volledig is ingeburgerd
- zij reeds meer dan 20 jaar in Nederland en België woont, samen met haar familie, en geen band meer heeft met haar land van herkomst dat zij op dertienjarige leeftijd verliet en dat indien haar niet de mogelijkheid wordt geboden een aanvraag in te dienen in België haar een buitensporig nadeel zou opleveren doordat zij maandenlang in een vreemd land moet verblijven, weggetrokken van haar familie en omgeving
- het gegeven dat zij rechtmatig de 'asielstatus' kreeg in Nederland, hetgeen impliceert dat zij geen bescherming geniet van haar land van geboorte
- zij meer dan 20 jaar in de Lage Landen verblijft waarvan 6 jaar in België in tegenstelling tot haar 13-jarig verblijf in haar geboorteland tijdens haar jeugd jaren, dat zij het centrum van haar belangen in België heeft nu zij reeds gedurende decennia haar leven hier heeft opgebouwd en een structuur hieraan heeft gegeven, dat zij alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM
- zij enkel gedurende een korte periode op vakantie ging naar Macedonië en er de afgelopen 8 jaar niet meer kwam
- zij een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft, dat zij bij haar ouders woont en bovendien bijzonder lang een legaal verblijf heeft genoten
- zij een verzorgd voorkomen heeft en een grote werkervaring en werkbereidheid, dat zij grote affiniteit heeft met de modewereld waar zij reeds werkte, dat zij nog solliciteert teneinde haar carrière verder te zetten
- zij erkent een fout te hebben begaan in het verleden waarvoor zij reeds een straf heeft gekregen, dat haar aandeel in de feiten echter niet mag worden overdreven, dat haar aandeel beperkt was, getuige daarvan de veel strengere straffen die aan de twee andere beklaagden werden opgelegd, zij een volledige bekentenis heeft afgelegd aan de politie, waarmee zowel de correctionele rechtbank als het Hof van Beroep rekening heeft gehouden, dat in het vonnis en in het arrest tevens melding wordt gemaakt van haar persoonlijkheid en haar blanco strafregister, dat hierom de straf met uitstel werd opgelegd, dat dit een alleenstaand geval is, dat zij geen recidivist is, dat zij voor haar veroordeling een blanco strafregister had en sindsdien niet meer in aanraking is geweest met de gerechtelijke diensten.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op de verschillende door de verzoekende partij ingeroepen elementen wordt ingegaan en wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, minstens toont de verzoekende partij niet welke door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden door de verwerende partij buiten beschouwing werden gelaten.

3.1.3.1.4. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij de verscheidende ingeroepen elementen afzonderlijk heeft onderzocht doch heeft nagelaten te motiveren/oordelen betreffende het geheel, mist haar betoog feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij alle elementen in het geheel heeft in overweging genomen in een globale beoordeling doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het buitenland (*"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats*

van ophoud in het buitenland.”). Vervolgens geeft de verwerende partij ook aan waarom de aangehaalde elementen, elk afzonderlijk, geen buitengewone omstandigheid vormen.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen abstractie kan maken van haar zeer langdurig verblijf in België en Nederland in de beoordeling of er sprake is van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing betreffende de door de verzoekende partij in haar aanvraag opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd werd als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze de bovenstaande motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn doordat zij een zeer langdurig verblijf heeft in België en Nederland. Zij toont immers niet aan op welke wijze een langdurig verblijf op zich een andere beoordeling over het gezins- en privéleven en/of over de inmenging hierop zou rechtvaardigen. Bovendien wijst de Raad er op dat uit de beoordeling in de bestreden beslissing van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet kan afgeleid worden dat abstractie werd gemaakt van het zeer langdurig verblijf van de verzoekende partij in België en Nederland. Uit de voormelde motieven blijkt immers niet dat ontkend wordt dat de verzoekende partij jarenlang in België en Nederland verbleef, noch dat zij in België en Nederland een zeker gezins- en privéleven heeft ontwikkeld, doch wel dat, betreffende de familiale relaties, de verplichting terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent doch enkel een tijdelijke verwijdering en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast kan vastgesteld worden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er wel degelijk rekening mee hield dat er sprake was of kon zijn van een beschermingswaardig privéleven van de verzoekende partij in België, nu zij motiveerde dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België. Met het louter verwijzen naar een zeer langdurig verblijf in België en Nederland toont de verzoekende partij geenszins aan dat een tijdelijke verwijdering wel degelijk een breuk in de familiale relaties zou betekenen, noch dat de overige sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, noch dat de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België.

3.1.3.1.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij *prima facie* ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is niet ernstig.

3.1.3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.3.2.1. Het tweede middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd in zijn regularisatieaanvraag van 12 december 2014 beroep gedaan op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8

van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. In de bestreden beslissing wordt als volgt geoordeeld over de toepassing van artikel 8 EVRM:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

Verzoeker merkt vooreerst op dat uit de feiten en bijgebrachte stukken in zijn regularisatieaanvraag, het bestaan van een privé-, gezins- en familieleven ontegensprekelijk blijkt (supra: feitenrelaas). De bestreden beslissing bevestigt dit ook, aangezien men dat "de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven." De vraag naar de proportionaliteit is uiteraard maar zinvol indien er sprake is van een privé-, gezins- en familieleven.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het privé-, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen van de Belgische staat anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien beschikt de verwerende partij in casu over een grote beleidsvrijheid. Dit impliceert dat de motivering evenredig moet zijn met de omvang van deze beleidsvrijheid.

4. De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing beantwoorden hier niet aan.

Geen enkel concreet element wordt overwogen. Integendeel, de formulering in de bestreden beslissing is louter in abstracto gesteld.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.1.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, dient de Raad op te merken dat deze bepaling louter een definiëring van de termen "bestuurshandeling", "bestuur" en "bestuurde" inhoudt, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekers in het bijzonder aangeven een uitgebreidere motivering aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing te willen terugvinden, dient de Raad op te merken dat in de beslissing wel degelijk formeel werd gemotiveerd waarom de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid en dit als volgt:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

De verzoekende partij geeft in wezen aan dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM een belangenafweging had moeten doorvoeren, die het resultaat moet zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek en dit rekening houdende met alle elementen waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, dat de bestreden beslissing het resultaat moet zijn van een billijke afweging tussen de

concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang, dat in de bestreden beslissing deze belangenafweging kenbaar dient te worden gemaakt, dat de motivering evenredig moet zijn met de omvang van de beleidsvrijheid van de verwerende partij, dat de motieven van de bestreden beslissing hieraan niet beantwoorden, dat geen enkel concreet element wordt overwogen en de formulering in de bestreden beslissing louter *in abstracto* is gesteld. De verzoekende partij meent dat zij niet kan nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welk gewicht aan deze belangen werden toegekend, dat geen motief is terug te vinden in de bestreden beslissing, zodat deze haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging is genomen.

Betreffende het aangevoerde sociaal en economisch welzijn is de verwerende partij van mening dat deze niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen daar zij er op wijst dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij er wel degelijk rekening mee hield dat er sprake was of kon zijn van een beschermingswaardig privéleven van de verzoekende partij in België, nu zij motiveerde dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België.

Voorts merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing als dusdanig niet kan worden afgeleid dat verwerende partij de ingeroepen familiebanden kwalificeert als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu zij spreekt over het 'recht op een gezins- of privéleven' van de verzoekende partij. Zij laat aldus in het midden of zij van oordeel is dat deze familiebanden als gezinsleven of als privéleven onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling kunnen vallen. De verwerende partij oordeelde in ieder geval dat de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure in geen geval in disproportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. Zij stelde dat aldus enkel sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen verbreking van de familiale relaties inhoudt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar tweede middel beperkt tot een voornamelijk theoretisch betoog doch nalaat aan te geven welke elementen de verwerende partij niet bij haar onderzoek heeft betrokken, welke aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling (belangenafweging) in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat de formulering in de bestreden beslissing louter '*in abstracto*' is gesteld, doet geen afbreuk aan de gemaakte belangenafweging en toont op zich ook niet aan dat de beoordeling niet afdoende is.

De Raad wijst er op dat het de verzoekende partij toekomt om in haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op een concrete, begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat haar privé- en/of gezinsleven in België haar verhinderde om beroep te doen op de reguliere procedure.

In haar aanvraag stelt de verzoekende partij hieromtrent dat zij geen band meer heeft met haar land van oorsprong dat zij op 13-jarige leeftijd verliet en waar zij enkel tijdens haar jeugd jaren verbleef, dat zij enkel gedurende een korte periode naar Macedonië ging op vakantie en er de afgelopen acht jaar niet meer kwam, dat zij een buitensporig nadeel zou ondervinden bij het niet kunnen indienen van een aanvraag in België doordat zij maandenlang in een vreemd land moet verblijven weggetrokken van haar familie en omgeving en dat zij bovendien rechtmatig de asielstatus werd toegekend in Nederland, hetgeen impliceert dat zij geen bescherming geniet in haar land van geboorte.

Betreffende het argument dat de verzoekende partij geen band meer heeft met haar land van oorsprong dat zij op 13-jarige leeftijd verliet en er enkel tijdens haar jeugd jaren verbleef, dat zij enkel gedurende een korte periode naar Macedonië ging op vakantie en er de afgelopen acht jaar niet meer kwam, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hieromtrent uitdrukkelijk motiveerde als volgt "*Betrokkene haalt tevens aan dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van oorsprong, dat hij zijn geboorteland verliet op 13-jarige leeftijd en dat hij niet meer zou zijn teruggekeerd. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien merken wij op dat betrokkene wel al eens is teruggekeerd naar Macedonië. Zo bevat zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië. De bewering dat betrokkene aldus geen banden meer zou hebben met zijn land van oorsprong wordt daarmee ontkracht.*"

Betreffende het argument dat zij maandenlang in een vreemd land moet verblijven weggetrokken van haar familie en omgeving, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”* De Raad stelt vast dat uit de aanvraag niet blijkt dat de verzoekende partij concrete elementen aanbracht betreffende de band met haar familieleden die aantonen dat een tijdelijke scheiding van haar familie teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht.

Met betrekking tot de aangevoerde onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van oorsprong daar zij rechtmatig de asielstatus werd toegekend in Nederland, hetgeen impliceert dat zij geen bescherming geniet in haar land van geboorte, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij deze elementen als volgt beoordeelde *“Betrokkene beweert in zijn aanvraag 9bis dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling genoten zou hebben van de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Navraag bij de Nederlandse verbindingssambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België heeft aangetoond dat betrokkene in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van tijdsverloop in de asielprocedure welke later is omgezet naar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nadat bekend is geworden dat betrokken vreemdeling sedert 2008 in België, Antwerpen verbleef, is op 10 juni 2011 een voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd uitgebracht. Betrokkene is in de gelegenheid gesteld hierop zijn zienswijze naar voren te brengen. Nu betrokkene van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt binnen de daarvoor gestelde termijn is bij besluit van 22 december 2011 de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008. Betrokken vreemdeling heeft, gelet op het voorgaande, sedert 5 november 2008 geen rechtmatig verblijf meer in Nederland. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft aldus nooit de hoedanigheid als erkend vluchteling genoten en de bewering dat hij aldus geen bescherming meer zou genieten van zijn land van geboorte slaat nergens op. Het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingssambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken.”*

Op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen waarom zij van oordeel was dat haar privé- of gezinsleven in België haar verhinderde om een beroep te doen op de reguliere procedure, werd aldus wel degelijk geantwoord. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welke elementen de verwerende partij had dienen te betrekken bij een meer ‘nauwkeurig onderzoek’ of bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van het beoordelen van buitengewone omstandigheden waardoor de verzoekende partij verhinderd zou zijn haar aanvraag in te dienen in het land van oorsprong. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissing een nauwkeuriger onderzoek of een meer concrete belangenafweging door het bestuur bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden in een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zou moeten blijken.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

3.1.3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.1.3.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“1. In de regularisatieaanvraag van verzoeker werden er verschillende elementen aangehaald die een bewijs vormen van de “buitengewone omstandigheden” die maken dat de aanvraag niet in zijn thuisland kan gebeuren.

Dit begrip “buitengewone omstandigheden” wordt in de rechtspraak van de Raad van State uitgelegd als: “omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren

naar zijn land van herkomst” (Parl.St. Doc 51-2478/008 p. 10, RvS nr. 107.621; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd.2003, nr. 4).

Zo werd door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag opgeworpen dat hij in Nederland een legaal verblijf heeft verkregen als asielzoeker:

3. Concreet betekent dit in hoofde van verzoeker dat hij sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid.

Sinds 14 juni 2000 werd hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toegekend.

Bovendien verkregen de moeder van verzoeker, mevrouw I.D. (...), en de drie andere kinderen (S. (...), S. (...) en S. (...)) de Nederlandse nationaliteit.

Dit alles wordt bevestigd in een officieel schrijven uitgaande van het Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst in een schrijven van 31 augustus 2006 (STUK 5).

4. Het verblijfsrecht van verzoeker blijkt uitdrukkelijk op basis van de bijgebrachte stukken waarbij sprake is van een “verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd”, afgeleverd op 14 juni 2000:

S. (...) is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Hij was daarvoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid (stuk 5)

Deze vaststelling werd bevestigd in een officieel schrijven uitgaande van het Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst in een schrijven van 31 augustus 2006 (STUK 5).

Door verzoeker werd onder meer zijn Nederlandse verblijfskaart (met vermelding “ASIEL ONBEPAAALDE TIJD”; stuk 3) en een brief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst voorgebracht (“S. (...) is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd”; stuk 4) ter staving.

Door verzoeker werd vastgesteld dat in het administratief dossier een schrijven van 29 maart 2013 is gevoegd van de Nederlandse autoriteiten (stuk 5), waardoor verwarring is ontstaan over het verblijfsstatuut van verzoeker. De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd namelijk op 22 december 2011 ingetrokken door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (stuk 6):

In het Belgische administratief dossier van verzoeker bevat thans een schrijven van 29 maart 2013 waarbij, op vraag van de Belgische bevoegde overheid, wordt aangehaald dat verzoeker “bij besluit van 9 augustus” in het bezit is gesteld “van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop”. Bovendien stelt men dat verzoeker niet erkend zou zijn als vluchteling.

Door verzoeker werd daarom uitdrukkelijk geantwoord op deze kennisgeving in zijn regularisatieaanvraag van 12 december 2014:

Dit schrijven conflicteert uitdrukkelijk met stuk 5, op volgende punten:

- De datum van de afgifte van verblijfstitel:

Waar in stuk 5 uitdrukkelijk “14 juni 2000” staat vermeld, maakt het schrijven van 29 maart enkel melding van een “besluit van 9 augustus”. Deze laatste informatie is derhalve onzorgvuldig, aangezien zelfs het jaartal niet wordt vermeldt.

- De omschrijving van de verblijfstitel:

Waar in stuk 5 uitdrukkelijk “een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd” staat vermeld, maakt het schrijven van 29 maart 2013 melding van een “een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop”.

- De erkenning als vluchteling:

Stuk 5 maakt uitdrukkelijk melding van een verblijfsvergunning asiel, evenals het schrijven van 29 maart 2013. Aan dit laatste wordt nu schijnbaar toegevoegd dat verzoeker niet als vluchteling (asiel) werd erkend. Deze vaststelling conflicteert met de titel van het verblijfsdocument (“verblijfsvergunning asiel”) wat in beide brieven wordt erkend.

De oplossing voor deze conflicten ligt voor de hand.

Verzoeker werd inderdaad op 9 augustus 1996 in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid (stuk 5). Hiernaar verwijst men in de brief van 29 maart 2013 als men spreekt van een “verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop”.

De brief van 29 maart 2013 ziet vervolgens over het hoofd dat verzoeker op 14 juni 2000 “een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd” werd toegekend. Hierdoor komt de stelling dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling te vervallen.

Derhalve mag worden aangenomen dat de brief van 3 oktober 2006 overeenstemt met de werkelijke situatie.

Zo nodig, kunnen de Nederlandse autoriteiten worden verzocht tot bijkomende inlichtingen.

2. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat verzoeker “nooit erkend werd als vluchteling” en dat “het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingsambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken”. Op de argumentatie van verzoeker wordt bovendien niet ingegaan.

Dit is een manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij.

Vooreerst erkend men in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker een verblijfsvergunning asiel heeft verkregen voor onbepaalde tijd. Verzoeker verkreeg deze verblijfsvergunning op grond van artikel 33 van de Nederlandse vreemdelingenwet van 2000 (stuk 7). Een asielzoeker verkrijgt eerst een tijdelijk verblijf, nadien een verblijf van onbepaalde duur: "Als de IND beslist dat de asielzoeker recht heeft op asiel, krijgt de asielzoeker een verblijfsvergunning om hier voor een bepaalde tijd te wonen (meestal 5 jaar). Als die vergunning is verlopen, bekijkt de IND of de asielzoeker nog steeds bescherming nodig heeft. Als dit zo is, krijgt de asielzoeker een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en mag hij in principe de rest van zijn leven in Nederland blijven wonen." (stuk 8).

Dit blijkt ook duidelijk uit de stukken van de Immigratie- en Naturalisatiedienst indien deze op een correcte manier naast elkaar worden gelegd:

- Verzoeker sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid;

Stuk 4: "Hij was daarvoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit van een vergunning voor verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid"

Stuk 6: "Bovengemelde is bij besluit van 9 augustus in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop"

- Verzoeker sinds 14 juni 2000 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd;

Stuk 3: ""ASIEL ONBEPAAALDE TIJD"

Stuk 4: "S. (...) is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd"

- Op 22 december 2011 de beslissing is genomen om de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te trekken;

Stuk 5: "De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet ingetrokken"

- Verzoeker bijgevolg geen verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd meer heeft in Nederland;

Stuk 5: "De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet ingetrokken"

Stuk 6: "en is niet erkend als vluchteling"

Verzoeker heeft bijgevolg een verblijf als vluchteling gehad, maar dit werd ingetrokken op 22 december 2011.

De redenen van deze intrekking werden door verzoeker aangegeven in zijn regularisatieaanvraag en gestaafd a.d.v. stukken:

3. In december 2008 is verzoeker verhuisd naar België. Daar heeft hij zich sedert 5 december 2008 ingeschreven te Antwerpen (Deurne), Bisschoppenhoflaan 447.

Verzoeker werd ingeschreven met de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker kreeg daarom een verblijfskaart als onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie (E-kaart).

Bovendien behield verzoeker zijn Nederlands verblijfsrecht dat hij reeds verkreeg sinds 14 juni 2000.

4. De verhuis van verzoeker is evenwel opgemerkt door de Nederlandse autoriteiten.

De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde duur kan volgens de Nederlandse Vreemdelingenwet worden ingetrokken op grond van artikel 35:

"Artikel 35 Vreemdelingenwet

1. De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 kan worden ingetrokken indien:

(...)

c. de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd"

Dit wetsartikel werd uiteindelijk aangewend door de Nederlandse autoriteiten.

Op 10 november 2011 is het voornemen genomen om tot intrekking van verblijfsvergunning over te gaan. Dit voornemen werd verzonden op het laatste bekend adres van verzoeker in Nederland, maar werd op 17 juni onbestelbaar teruggestuurd.

De verblijfsvergunning asiel werd hierdoor ingetrokken omdat verzoeker woonachtig was te België.

Op dit moment heeft verzoeker dan ook geen verblijf als vluchteling meer.

Manifest ten onrechte houdt de verwerende partij hiermee geen rekening en stelt zij in strijd met de stukken dat verzoeker nooit geen verblijf als vluchteling heeft gehad in Nederland.

De stukken spreken dit manifest tegen.

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bovendien moet inzake de zorgvuldigheidsplicht erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen

van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Omwille van deze manifeste beoordelingsfout, moet een schending worden weerhouden van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

3.1.3.3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

3.1.3.3.3. De verwerende partij motiveert betreffende de door de verzoekende partij aangevoerde buitengewone omstandigheid aangaande de rechtmatig verkregen ‘asielstatus’ in Nederland, als volgt:

“Betrokkene beweert in zijn aanvraag 9bis dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling genoten zou hebben van de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Navraag bij de Nederlandse verbindingssambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België heeft aangetoond dat betrokkene in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van tijdsverloop in de asielprocedure welke later is omgezet naar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nadat bekend is geworden dat betrokken vreemdeling sedert 2008 in België, Antwerpen verbleef, is op 10 juni 2011 een voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd uitgebracht. Betrokkene is in de gelegenheid gesteld hierop zijn zienswijze naar voren te brengen. Nu betrokkene van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt binnen de daarvoor gestelde termijn is bij besluit van 22 december 2011 de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008. Betrokken vreemdeling heeft, gelet op het voorgaande, sedert 5 november 2008 geen rechtmatig verblijf meer in Nederland. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft aldus nooit de hoedanigheid als erkend vluchteling genoten en de bewering dat hij aldus geen bescherming meer zou genieten van zijn land van geboorte slaat nergens op. Het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingssambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken.”

3.1.3.3.4. De verzoekende partij stelt dat zij in haar aanvraag verschillende elementen heeft aangehaald die het bewijs vormen van de buitengewone omstandigheden die maken dat zij haar aanvraag niet in haar thuisland kan indienen, dat zij in haar regularisatieaanvraag opgeworpen heeft dat zij in Nederland een legaal verblijf heeft verkregen als asielzoeker, waarbij zij een onderdeel van haar aanvraag dat betrekking heeft op haar feitelijke en verblijfsrechtelijke situatie in Nederland uiteenzet en vervolgt dat zij stukken heeft bijgebracht ter staving. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op voornoemd argument geantwoord wordt en dit als volgt:

“Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van tijdsverloop in de asielprocedure welke later is omgezet naar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nadat bekend is geworden dat betrokken vreemdeling sedert 2008 in België, Antwerpen verbleef, is op 10 juni 2011 een voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel

voor onbepaalde tijd uitgebracht. Betrokkene is in de gelegenheid gesteld hierop zijn zienswijze naar voren te brengen. Nu betrokkene van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt binnen de daarvoor gestelde termijn is bij besluit van 22 december 2011 de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008.”

Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist. In tegendeel, in haar uiteenzetting vermeldt zij dezelfde feitelijke gegevens.

3.1.3.3.5. Voorts meent de verzoekende partij wel dat er verwarring is ontstaan over haar verblijfsstatuut doordat er in het administratief dossier zich een schrijven bevindt van 29 maart 2013 van de Nederlandse autoriteiten. Zij wijst er op dat haar verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ingetrokken werd op 22 december 2011 door de Nederlandse autoriteiten. De verzoekende partij wijst er op dat zij in haar regularisatieaanvraag daarom uitdrukkelijk heeft gesteld dat het schrijven van de Nederlandse autoriteiten van 29 maart 2013 conflicteert met het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 5, met name een brief van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland van 31 augustus 2006. De verzoekende partij had er op gewezen dat in de brief van 31 augustus 2006 uitdrukkelijk 14 juni 2000 staat terwijl in het schrijven van 29 maart 2013 enkel melding wordt gemaakt van een ‘besluit van 9 augustus’, dat deze informatie dus onzorgvuldig is aangezien zelfs het jaartal niet wordt vermeld, dat in de brief van 31 augustus 2006 uitdrukkelijk vermeld staat ‘verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd’, terwijl het schrijven van 29 maart 2013 melding maakt van een ‘verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop’, dat de brief van 31 augustus 2006 uitdrukkelijk melding maakt van een verblijfsvergunning asiel, evenals het schrijven van 29 maart 2013, doch dat aan het laatste schrijven nu schijnbaar wordt toegevoegd dat de verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend, dat deze vaststelling conflicteert met de titel van het verblijfsdocument ‘verblijfsvergunning asiel’ wat in beide documenten wordt erkend, dat de oplossing voor de hand ligt, dat hij op 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid, dat het schrijven van 29 maart 2013 hiernaar verwijst als men spreekt van ‘verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop’, dat het voormeld schrijven vervolgens over het hoofd ziet dat zij op 14 juni 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd toegekend en hiermee de stelling dat zij niet als vluchteling werd erkend komt te vervallen, zodat de brief van 31 augustus 2006 overeenstemt met de werkelijkheid. De verzoekende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij nooit erkend werd als vluchteling en dat het feit dat zij nooit erkend werd als vluchteling bevestigd werd door de verbindingsambtenaar van de Nederlandse autoriteiten. De verzoekende partij stelt dat op haar argumentatie niet werd ingegaan door de verwerende partij en dat zij een manifeste beoordelingsfout maakte.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op deze argumentatie niet antwoordde in de bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat de verwerende partij wel degelijk de argumentatie van de verzoekende partij heeft beoordeeld. Zo wordt in de motieven van de bestreden beslissing de verblijfsrechtelijke situatie van de verzoekende partij, zoals die blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de stukken toegevoegd door de verzoekende partij bij haar aanvraag, uiteengezet en besluit de verwerende partij dat hieruit aldus blijkt dat de verzoekende partij de hoedanigheid van erkend vluchteling nooit heeft genoten. De aangevoerde buitengewone omstandigheid bestaat er in dat de verzoekende partij als vluchteling werd erkend. Om dit te staven gaf de verzoekende partij een uiteenzetting in haar aanvraag. De verwerende partij heeft in de motieven van de bestreden beslissing aangegeven op welke gronden zij van mening is dat de verzoekende partij nooit de hoedanigheid van erkend vluchteling heeft verkregen. Zoals zal blijken uit wat volgt, kon de verwerende partij op grond van alle door haar gekende gegevens op correcte en kennelijk redelijke wijze tot dit besluit komen. Het komt de verwerende partij niet toe de motieven van de motieven weer te geven in de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij haar uiteenzetting waarom zij meent dat zij de hoedanigheid van vluchteling werd erkend, herhaalt en omwille van de door haar aangegeven redenen meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt, kan zij niet gevolgd worden. Immers meent zij dat de brief van 31 augustus 2006 voor waar dient aangenomen te worden en zodoende het schrijven van 29 maart 2013 buiten beschouwing dient gelaten te worden. Echter stelt de Raad vast dat het schrijven van 29 maart 2013 en de brief van 31 augustus 2006 geen tegenstrijdigheden bevatten. De brief van 31 augustus 2006 vermeldt dat de verzoekende partij sinds 14 juni 2000 in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, dat hij daarvoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit was van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid. Het gegeven weergegeven in het schrijven van 29 maart 2013 dat de verzoekende partij sinds 9 augustus in het bezit was van een verblijfsvergunning bepaalde tijd op grond van tijdsverloop, strijdt niet met de informatie uit

de brief van 31 augustus 2006. Enkel op grond van het feit dat het jaartal niet vermeld wordt kan niet besloten worden dat de informatie uit het schrijven van 29 maart 2013 niet correct zou zijn. Bovendien, het weze herhaald, is de inhoud van het schrijven van 29 maart 2013 niet strijdig met de brief van 31 augustus 2006. Waar in het schrijven van 31 augustus 2006 melding wordt gemaakt van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, gaat dit om een beslissing van 14 juni 2000, terwijl de vermelding van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop, in het schrijven van 29 maart 2013, betrekking heeft op een besluit van 9 augustus (1996, zoals blijkt uit de overige stukken van het administratief dossier), zodat ook deze informatie uit het schrijven van 29 maart 2013 niet strijdig is met de brief van 31 augustus 2006. Waar de verzoekende partij stelt dat beide documenten uitdrukkelijk melding maken van een verblijfsvergunning asiel doch dat in het schrijven van 29 maart 2013 wordt toegevoegd dat de verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend zodat deze vaststelling conflicteert met de titel van het verblijfsdocument, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de titel van het verblijfsdocument geenszins dat de verzoekende partij erkend werd als vluchteling, doch enkel dat de Nederlandse autoriteiten de verzoekende partij een verblijfsvergunning hebben afgeleverd, zowel bij een besluit van 9 augustus 1996 (voor bepaalde tijd) als bij een besluit van 14 juni 2000 (voor onbepaalde tijd), met in de titel de vermelding 'asiel'. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij, noch uit het betoog van de verzoekende partij, zoals zal blijken uit wat volgt, kan afgeleid worden dat een verblijfsvergunning 'asiel' door de Nederlandse autoriteiten (enkel) zou afgeleverd worden aan personen die erkend worden als vluchteling. De verzoekende partij maakt aldus, met het enkel verwijzen naar de titel van haar verblijfsdocumenten in Nederland, niet aannemelijk dat op grond van de door haar in Nederland verkregen verblijfsdocumenten kan besloten worden dat zij als vluchteling werd erkend. De verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins aannemelijk dat de stelling in het schrijven van 29 maart 2013 dat zij niet werd als vluchteling komt te vervallen doordat in voormeld schrijven over het hoofd wordt gezien dat zij op 14 juni 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd toegekend. Immers maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat uit het feit dat zij een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kreeg in Nederland, kan afgeleid worden dat zij erkend werd als vluchteling.

Voorts verwijst de verzoekende partij naar verschillende stukken waarin haar verblijfsvergunningen in Nederland en de intrekking ervan bevestigd worden, doch ook hieruit blijkt geenszins dat de verzoekende partij erkend werd als vluchteling. De Raad wijst er op dat uit de term 'asiel' op zich, die verschijnt op verschillende documenten, niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij in Nederland ooit een verblijf als erkend vluchteling heeft gehad. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij een verblijf als (erkend) vluchteling heeft gehad in Nederland, doch dat dit werd ingetrokken op 22 december 2011 en zij dan ook op dit moment geen verblijf als vluchteling meer heeft. Zij kan dan ook voorts niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de intrekkingbeslissing en in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat zij nooit geen verblijf als vluchteling heeft gehad in Nederland.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij de verblijfsvergunning verkreeg op grond van artikel 33 van de Nederlandse vreemdelingenwet, dat een asielzoeker eerst een tijdelijk verblijf krijgt en nadien een verblijf van onbepaalde tijd, stelt de Raad vast dat ook artikel 33 van de Nederlandse vreemdelingenwet niet toelaat om te besluiten dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd enkel mogelijk is voor in Nederland erkende vluchtelingen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verzoekende partij betoogt nog dat een asielzoeker eerst een tijdelijk verblijf krijgt en nadien een verblijf van onbepaalde duur en verwijst naar een citaat uit een documentatie van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland 'Wat is asiel?', zoals bijgevoegd bij haar verzoekschrift. Uit voormeld document blijkt dat iemand asiel kan aanvragen in Nederland en pas een tijdelijke verblijfsvergunning krijgt als hij ook vluchteling is, als hij recht heeft op asiel, en dat, wanneer de termijn van de tijdelijke verblijfsvergunning is verlopen, onderzocht wordt of de persoon nog steeds bescherming nodig heeft en, indien dat zo is, een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd krijgt. Uit voorgaande blijkt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd en indien nog nodig daarna een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd krijgt. Hieruit blijkt echter geenszins dat alle 'verblijfsvergunningen asiel' in Nederland betrekking hebben op erkende vluchtelingen. Nergens staat vermeld dat het verkrijgen van dergelijke verblijfsvergunningen exclusief voorbehouden is voor erkende vluchtelingen, doch enkel dat erkende vluchtelingen aanspraak maken op een dergelijke verblijfstitel.

Ten slotte wijst de Raad er op dat de bewering van de verzoekende partij dat zij erkend werd in Nederland als vluchteling en in die hoedanigheid verblijfsvergunningen kreeg, uitdrukkelijk wordt tegengesproken door een correspondentie tussen de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland

en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 29 maart 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat is opgenomen in het administratief dossier, en waarbij door de Nederlandse autoriteiten in ondubbelzinnige termen wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij *“niet [is] erkend als vluchteling”*. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het emailverkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de Nederlandse verbindingssambtenaar van 9 juli 2014 blijkt dat de verzoekende partij in Nederland nooit is erkend als vluchteling. De verzoekende partij slaagt er ook geenszins in enig stuk voor te leggen van een erkenning als vluchteling door de hiertoe in Nederland bevoegde instantie. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of enig cruciaal bewijselement ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten.

3.1.3.3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij *prima facie* ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is niet ernstig.

3.1.3.4. De verzoekende partij voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.1.3.4.1. Het vierde middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“1. In zijn aanvraag tot regularisatie heeft verzoeker zijn aanvraag eveneens gegrond op artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2. Verzoeker merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing gevolgen heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker, daar hem geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd toegestaan.

Bovendien kon de bevoegde overheid door de bestreden beslissing, waarbij de weigering tot machtiging van verblijf werd uitgesproken, een bevel geven om het grondgebied te verlaten waardoor een verwijderingsmaatregel kon genomen worden.

3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de bevoegde overheid in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, waarna moet worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt “onderzocht” of de terugkeer naar het land van herkomst in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit recht. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkend dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dit blijkt ook uit de feitelijk beschreven toestand in de regularisatieaanvraag. Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te 2550 Kontich, Vredestraat 179A (vader: de heer I.J. (...), geboren op 10 februari 1953 te Skopje; moeder: mevrouw I.D. (...), geboren te 24 november 1954 te Skopje). De ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

De verwerende partij schendt bovendien artikel 8 EVRM door in abstracto te stellen dat “gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8”.

In de bestreden beslissing valt onder meer te lezen dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing zou zijn. Het arrest oordeelt dat “gewone sociale relaties” niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Het bestreden arrest kan hierin niet worden gevolgd.

Het EHRM benadrukt duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan. Verzoeker is geïntegreerd in België en verblijft hier sinds 6 jaar, nadat hij reeds op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef. Sindsdien heeft hij hier verschillende relaties opgebouwd en zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier voortgezet.

De verwerende partij handelt bijgevolg contra legem om sociale relaties per definitie (d.w.z. zonder enig onderzoek) uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Enkel en alleen al hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd omwille van een schending van artikel 8 EVRM.

4. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht ("fair balance") te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Deze afweging moet geschieden over de voorwaarde of de machtiging tot verblijf aangevraagd moet worden "bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland".

Verzoeker heeft echter geen nationaliteit. Verzoeker heeft bijgevolg geen staat waarvan hij inwoner is, dan wel bescherming kan verkrijgen. Dit wordt ook erkend door de verwerende partij in de bestreden beslissing:

"I.S. (...) (R.R.: 080032951525)

Nationaliteit: Onbepaald"

Verzoeker is nog wel kort teruggekeerd naar Macedonië, maar kan hier geenszins een (langdurig) verblijf verkrijgen.

De ouders van verzoeker zijn bovendien erkende vluchtelingen en kunnen onmogelijk terugkeren naar Macedonië, waartoe men verzoeker wel wil verplichten. Het gezinsleven van verzoeker kan onmogelijk worden voortgezet op een effectieve manier in Macedonië.

Verzoeker is bovendien financieel en emotioneel afhankelijk van zijn ouders, reden waarom hij bij hen verblijft en niet kan terugkeren naar Macedonië om aldaar zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien weze eraan herinnerd dat er wettelijk geen termijn staat op de beoordeling van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet en dat in de praktijk blijkt dat dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben, waardoor verzoeker onmogelijk weet hoelang hij van zijn familie zal worden gescheiden.

Deze elementen worden, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, opnieuw niet nauwkeurig onderzocht, minstens ontbreekt de "fair balance".

Artikel 8 EVRM wordt hierdoor geschonden."

3.1.3.4.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.4.3. De verzoekende partij wijst er op dat zij haar regularisatieaanvraag grondde op artikel 8 van het EVRM, dat door het nemen van een weigering van machtiging tot verblijf een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, dat wanneer een risico van een schending van het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, de overheid eerst dient na te gaan of er sprake is van een

privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, waarna moet onderzocht worden of hierop een inbreuk werd gepleegd door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Zij meent dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven aangezien wordt onderzocht of een terugkeer naar het land van herkomst disproportioneel is ten aanzien van dit recht, zodat de overheid erkent dat er sprake is van een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat dit ook blijkt uit de feitelijke toestand beschreven in de aanvraag, dat zij sinds haar dertiende met haar ouders is gevlucht uit Macedonië, dat zij nog steeds bij haar ouders verblijft en dat haar ouders erkend zijn als vluchteling in België en een verblijfsrecht van onbepaalde duur genieten.

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt door *in abstracto* te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van voormeld artikel vallen, dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzonder brede term is, dat steeds *in concreto* de aard en de intensiteit van de sociale relaties moet worden nagegaan. De verzoekende partij stelt dat zij geïntegreerd is in België en hier sinds 6 jaar verblijft, dat zij reeds op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef, dat zij verschillende relaties heeft opgebouwd en haar gehele sociale en economische levenssfeer hier voortzet. Zij meent dan ook dat de verwerende partij *contra legem* handelt om sociale relaties per definitie, aldus zonder enig onderzoek, uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM vereist dat de overheid de bekommernis dient te hebben om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dat deze afweging moet geschieden over de voorwaarde of de machtiging tot verblijf aangevraagd moet worden *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”*. De verzoekende partij betoogt dat zij geen nationaliteit heeft, dat zij bijgevolg geen staat heeft waarvan zij inwoner is, dan wel bescherming kan krijgen, dat dit ook wordt erkend door de verwerende partij in de bestreden beslissing daar bij nationaliteit aangeduid staat, onbepaald. De verzoekende partij heeft aan dat zij wel nog kort is teruggekeerd naar Macedonië, doch daar geen verblijfsrecht kan verkrijgen.

Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat haar ouders erkende vluchtelingen zijn en onmogelijk kunnen terugkeren naar Macedonië waartoe men de verzoekende partij wil verplichten, dat haar gezinsleven onmogelijk op een effectieve manier kan voortgezet worden in Macedonië, dat zij bovendien financieel en emotioneel afhankelijk is van haar ouders, reden waarom zij bij hen verblijft en niet kan terugkeren naar Macedonië om aldaar toepassing te vragen van de vreemdelingenwet, dat er bovendien wettelijk geen termijn staat op de beoordeling van een regularisatieaanvraag en dat in de praktijk blijkt dat dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben, waardoor zij onmogelijk weet hoelang zij van haar familie zal gescheiden worden, dat deze elementen niet nauwkeurig worden onderzocht, dat minstens de belangenafweging ontbreekt.

3.1.3.4.4. De Raad herhaalt vooreerst dat uit de bestreden beslissing als dusdanig niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij de ingeroepen familiebanden kwalificeert als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu zij spreekt over het ‘recht op een gezins- of privéleven’ van de verzoekende partij. Zij laat aldus in het midden of zij van oordeel is dat deze familiebanden als gezinsleven of als privéleven onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling kunnen vallen. De verwerende partij spreekt zich aldus ook niet uit over de vraag of er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden tussen de verzoekende partij en haar familie, waarbij het loutere feit dat men samenwoont niet volstaat (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk), vereist opdat in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij oordeelde in ieder geval dat de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure in geen geval in disproportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. Zij stelde dat aldus enkel sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen verbreking van de familiale relaties inhoudt.

De Raad stelt vast dat deze stellingname in de bestreden beslissing in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratie-reglementering, geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoekende partij toont niet aan dat verwerende partij geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen haar belangen en de belangen van de overheid. Eenmaal terug in haar herkomstland, staat het de verzoekende partij vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel niet strijdig met artikel 8 van het EVRM en blijkt niet dat *in casu* concrete elementen voorlagen die een andere beoordeling noodzaakten.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins motiveert dat het gezinsleven kan worden verdergezet in het land van herkomst. De verwerende partij gaf enkel aan dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding van haar familie inhoudt en dit zonder dat dit een breuk van de familiale relaties inhoudt. Op deze grond ziet zij geen schending van artikel 8 van het EVRM. Het door de verzoekende partij aangevoerde argument dat haar ouders erkende vluchtelingen zijn en onmogelijk kunnen terugkeren naar Macedonië en het gezinsleven onmogelijk op een effectieve manier kan worden voortgezet in Macedonië om aldaar een aanvraag in te dienen, gaat voorbij aan deze concrete motivering en vermag deze nog niet aan te tasten. De verzoekende partij kan de band met haar familieleden inroepen in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat geen termijn staat op de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging en dat in de praktijk dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben, doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit element niet heeft aangehaald in haar aanvraag. Voorts betreft dergelijke stelling slechts een hypothetische bewering, die niet wordt onderbouwd met enige objectieve stukken. Zij kan aldus ook bezwaarlijk voorhouden dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden of enig onderzoek in dit licht was vereist. Uit het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het herkomstland een bepaalde tijd in beslag neemt, kan de verzoekende partij nog niet afleiden dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing heeft getroffen of niet langer een juist evenwicht tussen de op het spel staande belangen heeft gehanteerd.

De Raad benadrukt verder dat de verzoekende partij de mogelijkheid had alle door haar nuttig bevonden elementen aan te brengen ter staving van de buitengewone omstandigheden, en dat het met name ook aan haar toekwam deze buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken, en dat zij het gegeven dat hij zelf mogelijk in gebreke bleef alle in dit verband nuttige elementen aan te brengen niet kan tegenwerpen aan de verwerende partij.

Verzoeker betoogt thans alsnog financieel en emotioneel afhankelijk te zijn van haar ouders en hierdoor niet te kunnen terugkeren naar haar herkomstland, doch zij kan in het kader van huidig beroep niet dienstig voor het eerst dit argument naar voor brengen. Er kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die de verzoekende partij – die bovendien ten tijde van de bestreden beslissing reeds bijna 35 jaar oud was – niet uitdrukkelijk heeft aangevoerd naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag. Ook thans brengt de verzoekende partij daarenboven geen enkele concrete aanwijzing of begin van bewijs aan van deze vermeende afhankelijkheid, zodat het voor de Raad niet mogelijk is deze bewering te toetsen op haar objectiviteit. De loutere bewering samen te wonen met de ouders volstaat niet om een vorm van afhankelijkheid aan te tonen.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in de aanvraag om machtiging tot verblijf ook nagelaten heeft de omstandigheid dat zij geen nationaliteit zou hebben, aan te voeren, zodat ook hier de Raad er op wijst dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij geen nationaliteit heeft. Het enkele feit dat op de bestreden beslissing vermeld staat dat de nationaliteit van de verzoekende partij onbepaald is, leidt er niet *ipso facto* toe dat de verzoekende partij geen nationaliteit heeft. De verzoekende partij maakt met de loutere bewering dat zij geen nationaliteit heeft niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te gaan naar haar land van herkomst, Macedonië.

De Raad stelt ten slotte nog vast dat verwerende partij terecht en in overeenstemming met rechtspraak van de Raad van State oordeelde dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt

verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, stelt de verwerende partij niet dat sociale relaties per definitie niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Hij gaf enkel aan dat 'gewone' sociale relaties hier niet onder vallen. De vaststelling dringt zich daarnaast op dat de verwerende partij er zich geenszins toe beperkte te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Zij hield er wel degelijk rekening mee dat er sprake was of kon zijn van een beschermingswaardig privéleven van de verzoekende partij in België, nu zij motiveerde dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België. Met de loutere stelling dat zij geïntegreerd is in België, hier sinds 6 jaar verblijft nadat zij op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef en hier sindsdien verschillende relaties heeft opgebouwd en alhier haar gehele sociale en economische levenssfeer heeft voortgezet, toont de verzoekende partij niet aan dat het motief dat de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België, foutief of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst op een disproportionele wijze een inmenging uitmaakt op haar privéleven, nu de verzoekende partij niet verduidelijkt welke elementen van haar privéleven haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij toont met het louter verwijzen naar haar jarenlange verblijf in Europa, haar 'sociale relaties' en haar 'gehele sociale en economische levenssfeer', niet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.4.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij *prima facie* ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vierde middel is niet ernstig.

3.2. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizendzeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

N. VERMANDER